

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/980-4/2015	
Érkezett: 2015 JÚN 05.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 2 db	

IV/980-1/2015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED], [REDACTED] az Alkotmánybíróság 2015. április 23. napján kelt levelére tekintettel az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő:

Az Alkotmánybíróság levelét 2015. június 1. napján vettem át.

Az alkotmánybíróság álláspontja szerint a beadványom „nem tartalmaz alapjogsérelmet alátámasztó indoklást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel”.

A beadványom 2-es pontjában megjelöltem az Alaptörvény azon rendelkezéseit, amelyeket a sérelmezett bírói döntés sért. Az Alaptörvény XXVIII. cikk egy alapjog. Ezt az alapjogot ráadásul egy nemzetközi egyezmény is védi (1. Alaptörvény Q) cikk (2) bek.).

A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a pártatlanság elvét, sérti a tisztességes eljárás elvét valamint sérti a nyilvános tárgyalás követelményét.

Ezek a követelmények mind szó szerint megtalálhatóak az Alaptörvény XXVIII. cikkében.

1. Indokolás arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

1.1. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a pártatlanság elvét

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat pártatlan bíróság bírálja el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a „pártatlan” eljárás követelménye nem csak a bírósági szakaszra vonatkozik, hanem a büntető eljárás egészére (Imbrioscia v. Switzerland, § 36). A „pártatlanság” követelményét tehát mind a nyomozás mind pedig a bírósági tárgyalás során be kell tartani.

A „pártatlanság” követelménye akkor sérül, ha a büntető eljárásban résztvevő szervek pártatlanságával kapcsolatban objektív szempontok alapján kétely merül fel (Ferrantelli and Santangelo v. Italy, § 58; Padovani v. Italy, § 27).

A panaszos ellen lefolytatott eljárásban a panaszos minden lehetséges fórumon jelezte, hogy az ellene feljelentést tevő állítólagos sértettek bűncselekményeket követtek el. Sőt a büntető eljárás során az állítólagos sértettek tettek olyan kijelentéseket, amelyek a fedezet elvonáson kívül a zsarolás bűncselekményének a gyanúját is felvetik.

Tipikus esetben egy bérleti jogviszonnnyal kapcsolatos vita végén nem(!) szokott a bérbeadó több millió forintot fizetni a bérlőnek azért, hogy az elhagyja a bérleményt. Továbbá tipikus esetben egy bűncselekmény sértettje nem(!) szokta felhívni a gyanúsítottat, hogy megkérdezze, milyen vallomást tegyen a rendőrségen.

Ezek az események felvetik a zsarolás bűncselekményének a gyanúját.

A pártatlan eljárás követelményének törvényi garanciái, többek között, a Be. 28. §-a és a Be 171. § (2) bekezdése.

A Be. 28. §-a szerint az ügyész kötelessége, hogy mind a terheltet terhelő és mentő, mind a büntetőjogi felelősséget súlyosító és enyhítő körülményeket az eljárás minden szakaszában figyelembe vegye.

Ezen törvényi rendelkezés alapján az ügyésznek kötelessége lett volna megvizsgálnia az állítólagos sértettek szerepét is az eljárás során.

Be 171. § (2) bekezdése szerint az ügyben ítélező bírának és az ügyben eljáró ügyésznek is feljelentést kellett volna tenniük az állítólagos sértettek ellen. A feljelentések alapján pedig az ügyésznek kötelessége lett volna a sértettek szerepét megvizsgálni.

A panaszos ellen lefolytatott eljárás során sem az ügyész sem pedig a bírák nem tartották be a törvényi rendelkezéseket. Ezen törvényi rendelkezések megsértése objektív jelei annak, hogy a panaszos ellen lefolytatott eljárás nem volt pártatlan. Az eljárás tárgya csak és kizárólag a panaszost terhelő körülményekre korlátozódott. Az enyhítő körülményeket a bíróság és az ügyészség szándékosan figyelmen kívül hagyta. Az eljárásban résztvevő ügyészek és bírák viselkedése minden jóérezsű emberben felvetik az intézményesült korrupció gyanúját. Önmagában ez a gyanú súlyosan csorbítja egy demokratikus társadalom bizalmát az igazságszolgáltatás iránt. Ezt a gyanút csak úgy lehetett volna eloszlatni, ha az ügyészség legalább nyomozást indít az állítólagos sértettek ellen.

A panaszos ellen hozott jogerős ítélet ezért ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikkével és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkével.

1.2. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a tisztességes eljárás elvét

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat a bíróságok tisztességes tárgyaláson belül bírálják el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélezési gyakorlata szerint a „tisztességes” eljárás követelménye kiterjed a bírósági ítéletek indoklásának tartalmára is (Papon v. France (dec.)). Ennek megfelelően nem tekinthető tisztességesnek egy eljárás akkor, ha az eljárást lezáró ítéletből nem derülnek ki az ítéletet alátámasztó érvek.

A panaszos ellen hozott ítéletekben a bíróságok kifejtik, hogy a bűncselekmény a sértetteket meggátolta abban, hogy tartózkodási helyüket szabadon megválasszák. Az ítéletek ugyanakkor azt is

megállapítják, hogy a sértettek szabad akaratukból döntöttek úgy, hogy a gyárépületben kívánnak tartózkodni.

Ez a két kijelentés szöges ellentétben áll egymással. Ha ugyanis valaki önként tartózkodik egy épületben, és azt még egy világos és egyértelmű figyelmeztetés ellenére sem kívánja elhagyni, akkor a jogai nem sérülnek azzal, ha valaki az épületet bezárja. A bíróságoknak kötelességük lett volna ezt az ellentmondást érthető és logikus érvekkel feloldaniuk.

A panaszos ellen hozott ítéletekben a bíróságok azt is kifejtik, hogy a panaszos nem kívánta bezárni a sértetteket az gyárépületbe, hanem felszólította őket az gyárépület elhagyására. Továbbá, hogy a panaszos szándéka a zálogjog érvényesítése volt.

A büntetőjog egyetemes alapelvei szerint egy bűncselekményt megítélése során vizsgálni kell az elkövető szándékát is. Szándékos bűncselekmény elkövetése miatt csak akkor lehet valakit elítélni, ha a bírósági eljárásban az ügyészség bizonyítani tudta, hogy az elkövető szándékosan cselekedett. Ezen egyetemes alapelv miatt a bíróságoknak kötelességük lett volna érthető és logikus érvekkel megmagyarázniuk, hogyan követhette el a panaszos a terhére rótt bűncselekményt szándékosan, ha a szándéka nem terjedt ki a bűncselekmény megvalósítására.

A bírósági ítéletek nem felelnek meg a „tisztesleges” eljárás követelményének, mert az ítéletek indoklásai nincsenek összhangban az ítéletek rendelkező részével.

1.3. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a nyilvános tárgyalás követelményét

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat a bíróságok nyilvános tárgyaláson belül bírálják el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a „nyilvános” tárgyalás követelménye nem csak a szóbeli tárgyalásra, hanem az ítélethirdetésre is kiterjed (Welke and Białek v. Poland, § 83).

A „nyilvános” tárgyalás célja, hogy a nyilvánosság kontrolálhassa a bíróságok munkáját és meggyőződhessen arról, hogy a bírósági eljárás megfelel a demokratikus jogállami követelményeknek. Ennek megfelelően a nyilvánosság kizárása csak kivételes esetekben és megfelelő indoklás alapján lehetséges.

A másodfokú bíróság kizavarta a tereméből a hallgatóságnak azt a tagját, amelyik fejét csóválta az ítélet hallatán. A bíróság lépése ellentétes a demokratikus jogállami hagyományokkal. Egy demokratikus jogállamban a bíróságok tiszteletben tartják a véleménynyilvánítás szabadságát. A véleménynyilvánítás szabadsága pedig kiterjed arra, hogy egy nyilvános ítélethirdetés során egy hallgató a véleményét némán fejcsóválva fejezze ki.

A véleménynyilvánításnak ez a formája továbbá nem gátolja az ítélethirdetés lefolytatását, ezért a bíróság lépése a rend fenntartása céljából sem volt szükséges.

Jelen esetben lényegtelen az, hogy a másodfokú bíróság az ítélethirdetésről csak egyetlen hallgatót zavart ki, és a teremben még további hallgatók is voltak. A nyilvános tárgyalás követelménye már pusztán azzal sérül, ha a bíróság nyilvános ítélethirdetésen a részvételt bármilyen módon jogellenesen korlátozza. Egyetlen hallgató kizavarása már korlátozza az ítélethirdetés nyilvánosságát.

A fentieknek megfelelően a másodfokú ítélet kihirdetése nem nyilvános tárgyaláson történt, és a bíróság ezzel megsértette a panaszos emberi jogait.

Kelt: 2015.06.01.

